शरार्चिषं शरज्वालं॥खड्गचापपदेन तद्धतशत्रवस्तद्रूपमिंधनं यस्य॥१५॥रामेंतकरूपकोपपादकविशेषणान्याह॥धनुरिति ॥धनुरेव व्यादितंव्यात्तमितियावत् दीप्तं ज्वाला दीप्तमास्यं यस्य रामरूपांतकस्य ज्वालादीप्तत्वमेव शरार्चिषमित्यनेनोक्तं॥१६॥अत्यासादयितुमत्यंतंप्राप्तुं॥१७॥अप्रमेयंहितत्तेजइत्यनेनावाङ्मनसगोचरत्वं ध्वनितं॥यस्य सेत्यनेन तस्याअपितत्त्वं सूचितं॥१८॥नरसिंहस्येत्यनेन हिरण्यकशिपुप्रभृतिहंताऽयमेवेति सूचितं॥नित्यमनुव्रतेत्यनेनतस्यास्तच्छक्तित्वंसूचितं॥१९॥नसेतिरजस्तमःप्रधा

शरार्चिषमनाधृष्यंचापखड्गेंधनंरणे॥ रामाग्निंसहसादीप्तंनप्रवेष्टुंत्वमर्हसि॥ १५॥ धनुर्व्यादितदीप्तास्यंशरार्चिषममर्षणः॥ चापबाणधरंतीक्ष्णंशत्रुसेनापहारिणं॥ १६॥ राज्यंसुखंचसंत्यज्यजीवितंचेष्टमात्मनः॥ नात्यासादयितुंतातरामांतकमिहार्हसि॥१७॥ अप्रमेयंहितत्तेजोयस्यसाजनकात्मजा॥ नत्वंसमर्थस्तांहर्तुंरामचापाश्रयांवने॥१८॥ तस्यवैनरसिंहस्यसिंहोरस्कस्यभामिनी॥ प्राणेभ्योपिप्रियतराभार्यानित्यमनुव्रता॥ १९॥ नसाधर्षयितुंशक्यामैथिल्योजस्विनःप्रिया॥ दीप्तस्येवहुताशस्यशिखासीतासुमध्यमा॥ २०॥ किमुद्यमंव्यर्थमिमंकृत्वातेराक्षसाधिप॥ दृष्टश्चेत्त्वंरणेतेनतदंतमुपजीवितं॥ २१॥ जीवितंचसुखंचैवराज्यंचैवसुदुर्लभं॥ ससर्वैःसचिवैःसार्धंविभीषणपुरस्कृतैः॥ २२॥ मंत्रयित्वासधर्मिष्ठैःकृत्वानिश्चयमात्मनः॥ दोषाणांचगुणानांचसंप्रधार्यबलाबलं॥२३॥ आत्मनश्चबलंज्ञात्वाराघवस्यचतत्त्वतः॥हितंहितवनिश्चित्यक्षमंत्वंकर्तुमर्हसि॥ २४॥

नेन त्वादृशेनेत्यर्थः ॥२०॥ व्यर्थमिममुद्यमं कृत्वा ते नकिमपि हितमित्यर्थः॥तेनचेत्त्वं रणे दृष्टस्तदा तदंतं तद्दर्शनावसानं तव जीवितमित्यर्थः॥२१॥जीवितमिति॥ जीवितायुद्दिश्य सत्त्वं विभीषणपुरोगमैर्धर्मिष्ठैर्मंत्रयित्वा अनंतरं निश्चयं कृत्वा दोषगुणबलाबलनिर्धारणविषयं आत्मनोरामस्यच दोषगुणबलाबलं संप्रधार्य विचार्य तदनंतरं स्वस्य रामस्यच बलं तत्त्वतोज्ञात्वा निश्चित्य तव आत्मनोहितमिदमिति निश्चित्य यत्क्षमं तत्कर्तुमर्हसीत्यर्थः ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥